

[Rasting.]

overskrider den grænse, jeg her har forsøgt at skitsere, måtte kunne give anledning til krav om, at de eventuelt bringes ud til folkeafstemning.

Det var i det væsentlige, hvad jeg havde på hjerte, fordi dette problem ikke udtrykkeligt er nævnt i grundlovsbetænkningen.

Jeg vil iøvrigt udtrykke min glæde over den, hvad skal jeg sige, juridiske interesse, som udvalget har vist for de forskellige paragraffer angående rigsrettens sammensætning og Højesterets rolle i forvaltningssager.

Med hensyn til det spørgsmål, som vil komme til afstemning, spørgsmålet om, hvilket navn man skal give den nye forsamling, vil jeg sige, at det er ikke noget, der sætter mig i harnisk. Når jeg stemmer for rigsdagen, det, som vi har i øjeblikket, er det, fordi det forekommer mig, at begrebet ting i hvert fald isoleret set drager tanken for stærkt hen på retsplejen: tingsted, tinglysning o. lign. Det afbødes naturligvis i nogen grad, når man siger folketing, men det forekommer mig, at rigsdagen netop dækker det historiske fænomen, folkestyrets repræsentation i dansk historie.

Bertel Dahlgaard: Forinden vi nu om lidt går til afstemning, vil jeg gerne knytte nogle få bemærkninger til ændringsforslag nr. 2, der går ud på, at Danmarks lovgivende forsamling fremtidig skal hedde ikke „rigsdagen“, men „folketinget“.

Man kan selvfølgelig sige, at navnet ikke har større betydning, men jeg tror ikke, det er helt rigtigt. Et navn kan udløse værdifulde stemninger, det kan give udtryk for en tanke eller en idé, og under heldige omstændigheder kan det blive et symbol.

Da man i 1848 overvejede, hvad den lovgivende forsamlings to afdelinger under den nye, frie forfatning skulle hedde, kaldte man dem 1. og 2. kammer, vel under påvirkning af den belgiske forfatning, som i så mange henseender var forbilledet for den danske grundlov; men Orla Lehmann forstod, at navnene burde have nordisk klang, og foreslog „landsting“ og „folketing“, og det tiltrådtes i statsrådet, medens den lovgivende forsamling som helhed på konseilpræsident Moltkes forslag fik navnet „rigs-

dagen“. Orla Lehmann mente, at også her burde ordet „ting“ være indgået i betegnelsen og tænkte sig efter norsk forbillede navnet „stortinget“, men det vandt altså ikke fornødt bifald.

Dersom man nu i den nye grundlov vælger ordet „rigsdag“, vil det sige, at man udrydder ordet „ting“ i betegnelsen for den lovgivende forsamling. Jeg synes, det ville være meget beklageligt. Tinget er her i Norden tilbage til de ældste tider indgået i navnene på mangfoldige domstole og forsamlinger af politisk karakter: herredsting, birketing, byting, sysselting, retterting, folketing og landsting.

Tingnavnet har dybe rødder i nordiske folks og herunder det danske folks forestillingskreds. Den diskussion, der har været ført i bladene og på møder under grundlovsforhandlingerne, viser det. Jeg så forleden et smukt udtryk derfor i en indsenderartikel i „Berlingske Tidende“. Indsenderen skriver her:

„Ting er nordisk af oprindelse. Det ældste parlament i Norden, altinget, begyndte på Thingvellir i år 930 for over 1000 år siden. Norges frie grundlov, givet på Eidsvold i 1814, indførte stortinget. Her i Grundtvigs fædreland fandt man i 1849 ind til det dejlige ord folketing. Tænk, hvis vi i den nye grundlov kunne undgå den nugældende oversættelse af det tyske „Reichstag“ og fæstne folketinget som det dansk-nordiske udtryk for folkets ting. På Færøerne hedder folkerepræsentationen lagtinget. Også dette peger på det nordiske ting som et fælles kendetegn.“

Forkaster man nu tingnavnet, hindrer man også forskellige smukke udtryk i vor parlamentariske sprogbrug. Der vil f. eks. ikke længere være sproglig baggrund for udtrykket „at føre en sag frem på tinge“. Hvor let falder det os ikke på tungen at sige „her i tinget“. Det naturlige „tingets dagsorden“ bliver til „rigsdagens dagsorden“ og så fremdeles. „Folketingsmand“ bliver til det langt køligere „rigsdagsmand“, der lyder stift og upersonligt.

Udfra de betragtninger, jeg her har fremsat, vil jeg gerne meget varmt anbefale, at denne sal stadig må forblive tingstedet, folkets ting, hvor folkets repræsentanter mødes til den opgave at give love til alle mænds gavn.